Instanţa de fond: Judecătoria Chişinău, sediul Rîşcani (jud. Cristina Panfil)
Dosarul nr. 3r-240/25 (2-25015510-02-3r-24042025)

Republica Moldova
Curtea de Apel Centru
D E C I Z I E

10 iulie 2025 mun. Chişinău

Colegiul Civil, Comercial şi de Contencios Administrativ al Curţii de Apel Centru

Completul de contencios administrativ în componența:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Ghenadie Mîra
Judecătorii Dașchevici Grigore și Angela Bostan

A judecat în ordinea art. 243 alin. (2) al Codului Administrativ al RM, fără ședință de judecată și fără citarea participanților la proces, recursul declarat de Ivanciuc Ion împotriva încheierii Judecătoriei Chişinău, sediul Rîşcani din 24 martie 2025, prin care s-a respins cererea de suspendare a actului administrativ contestat – Decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. *****, înaintată în cadrul acțiunii în contencios administrativ depusă de Ivanciuc Ion către Serviciul Fiscal de Stat privind contestarea actelor administrative individuale defavorabile,

Audiind raportul judecătorului Bostan A., în baza materialelor cauzei şi argumentelor recursului, Completul judiciar

c o n s t a t ă :

<u>Obiectul acțiunii, circumstanțele cauzei.</u>

La data de 06 februarie 2025, Ivanciuc Ion a înaintat acțiune în contencios administrativ către Serviciul Fiscal de Stat privind contestarea actelor administrative individuale defavorabile, solicitând anularea Deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr. ***** și a Deciziei Serviciului Fiscal de Stat asupra cererii prealabile nr. *****, și compensarea cheltuielilor de judecată.

Concomitent, prin cererea de chemare în judecată, Ivanciuc Ion a solicitat suspendarea executării deciziei nr. *****.

În susținerea cererii de suspendare a actului administrativ contestat, reclamantul a făcut referire la prevederile art. 172 din Codul administrativ, invocând că, la caz, se atestă ambele temeiuri de suspendare, întrucât mijloacele

băneşti în continuare se află la contul de depozit al lui Ivanciuc Ion, iar orice sechestrare va duce la imposibilitatea achitării dobânzilor, lucru care va fi apreciat ca prejudiciu și pus pe seama funcționarilor fiscali incompetenți, care emit decizii vădit ilegale.

<u>Soluţia procesuală a instanţei de fond ce constituie obiect al recursului.</u>

Prin încheierea Judecătoriei Chişinău, sediul Rîşcani din 24 martie 2025, s-a respins ca neîntemeiată cererea de suspendare a actului administrativ contestat.

<u>Argumentele recurentului vis-a-vis de pretinsele încălcări.</u>

Invocînd ilegalitatea încheierii instanţei de fond, la 08 aprilie 2025, Ivanciuc Ion a înaintat recurs asupra acesteia, apreciind ca fiind ilegal actul judecătoresc contestat.

În susținerea recursului, Ivanciuc Ion a reiterat argumentele invocate în cererea de suspendare a actului administrativ contestat, indicând că, prima instanță eronat a conchis asupra lipsei condițiilor ce urmează a fi întrunite pentru suspendarea actului.

Atrage atenția că, în temeiul art. 172 Cod administrativ, (2) Motivele suspendării sânt: a) existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil; b) existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

Relevă că, Decizia nr. ***** și decizia nr. 777/4577 din 10.11.2022 sânt vădit neîntemeiate, or, Potrivit art.226^6 Cod fiscal, (7) Obligația de a prezenta dovezi privind caracterul impozabil al venitului estimat, se pune pe seama Serviciului Fiscal de Stat. Astfel, în Actul de control din 13.09.2024, nu se indică nici o probă din care să reiasă că, veniturile lui Ivanciuc Ion, plasate la contul bancar deţinut la Banca de Economii Ia 09.02.2007, în mărime de 1 162 000 lei, este obţinut în Republica Moldova sau este venit impozabil conform art.14 alin.(1) lit. c) Cod fiscal (art.226^6 alin.5 Cod fiscal citat supra).

Totodată, comunică că, nu se atestă diferenţă pozitivă dintre venit impozabil estimat şi venit declarat, întrucât mijloacele sale băneşti au fost plasate la contul bancar la 09.02.2007 - perioadă care nu este supusă controlului, controlului fiind supusă doar perioada A/2012-A/2018, și prin urmare, metodă fluxului mijloacelor băneşti nu este aplicabilă speţei, întrucât Ivanciuc Ion a avut venituri doar din dobânzi neimpozabile.

Opinează recurentul/reclamant că, verificarea pretinselor venituri în mărime de 380 000 lei, care au fost plasate la contul bancar la 14.03.2012 din dobânda acumulată anterior, în mărime de 741 926 lei prin iniţierea unui control fiscal repetat la data de 07.08.2024, adică după 12 ani şi 5 luni, încalcă în mod abuziv prevederile legii.

Mai notează că, Potrivit Extrasului din Contul de Pensii, emis la data de ***** de către Institutul National de Asigurări Sociale, se confirmă că Ivanciuc Ion, născut în Moldova la data de *****, cod fiscal *****, a obţinut venituri în perioada 10.06.2002 – 31.12.2005 în sumă totală de 87 153,1 euro, iar prin prisma art. 14 Cod fiscal, (1) Obiect al impunerii este venitul brut, inclusiv facilităţile acordate de patron, obţinut de persoanele juridice sau fizice din toate sursele aflate în Republica Moldova, precum şi venitul obţinut de persoanele juridice din orice surse aflate în afara Republicii Moldova şi venitul investiţional şi financiar obţinut de persoanele fizice din surse aflate în afara Republicii Moldova, cu excepţia deducerilor şi scutirilor la care au dreptul aceste persoane. (2) Sursele de venit sânt stabilite în cap.2 şi 11. (3) Prin derogare de la prevederile alin.(1) şi (2) ale prezentului articol, obiect al impunerii pentru câştigurile şi veniturile specificate la art.90^1 alin.(1) şi (3) este exclusiv acest câştig şi/sau venit.

Prin urmare, subliniază că, în Republica Moldova este impozabil doar venitul obţinut în Republica Moldova din orice surse, iar venitul obţinut în străinătate se impozitează doar dacă este venit investiţional şi financiar.

Un alt aspect la care atrage atenția este faptul că, perioada supusă controlului este A/2012-A2018, iar Serviciul Fiscal de Stat supune controlului mijloace băneşti obţinute în 2007, perioadă care nu este supusă controlului şi care conform legii, depăşeşte limitele legale ale unui control fiscal.

Reieşind din cicumstanţele relatate, se denotă indubitabil faptul că decizia nr.***** este foarte vagă sub aspectul motivării calculelor efectuate şi argumentelor expuse în dezacord, reclamantul Ivanciuc Ion solicitând suspendarea executării deciziei contestate.

Constată recurentul că, instanţa de judecată a indicat în încheierea supusă recursului că, nu s-au constatat obiectiv suspiciuni serioase şi rezonabile privind ilegalitatea deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr. ***** – fapt cu care nu este de acord, în situaţia în care, în motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantul Ivanciuc Ion a expus detailat toate ilegalităţile actelor administrative contestate.

Cât privește cel de-al doilea motiv de suspendare - existenţa pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil, instanța a menționat că, de către reclamant nu au fost invocate și aduse probe, ce ar demonstra existența unor suspiciuni suficient de serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil, precum și nu au fost aduse probe ce ar demonstra existenţa pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a acestuia.

Atrage atenția inclusiv și asupra netemeiniciei acestui argument, or, în motivarea cererii de de suspendare, s-a indicat destul de clar faptul că mijloacele băneşti în continuare se află la contul de depozit al lui Ivanciuc Ion, iar orice

sechestrare va duce la imposibilitatea achitării dobânzilor, lucru care va fi apreciat ca prejudiciu şi pus pe seama funcţionarilor fiscali incompetenţi, care emit decizii vădit ilegale.

Avînd în vedere toate aspectele şi argumentele menționate, recurentul Ivanciuc Ion a solicitat admiterea recursului, anularea încheierii instanței de fond, cu emiterea unei noi decizii, prin care cererea de suspendare a actului administrativ contestat – decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. *****, să fie admisă.

Argumentele părții intimate vis-avis de recursul declarat:

Prin referința depusă la data de 24 iunie 2025,intimatul Serviciul Fiscal de Stat a pledat pentru respingerea cererii de recurs, înaintate de Ivanciuc ion și menținerea în vigoare, fără modificări, a încheierii primei instanțe.

Verificarea întrunirii condițiilor de admisibilitate a recursului.

În conformitate cu reglementările art. 241 alin. (1), (3) Cod administrativ, încheierile primei instanţe şi ale instanţei de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărîre, în cazurile prevăzute de prezentul cod şi de alte legi. Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătoreşti se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Potrivit prevederilor art.242 Cod administrativ, recursul împotriva încheierii judecătoreşti se depune motivat la instanţa de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătoreşti, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic. Instanţa de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntîrziat recursul împotriva încheierii judecătoreşti împreună cu dosarul judiciar instanţei competente să soluţioneze recursul.

Articolul 236 Cod administrativ, prevede expres că instanţa de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului. Dacă este inadmisibil, apelul se declară ca atare printr-o încheiere susceptibilă de recurs.

Apelul se declară inadmisibil în special cînd:

a) hotărîrea în fond nu poate fi contestată cu apel;

b) apelul este depus în mod repetat;

c) apelul este depus de o persoană neîmputernicită;

d) apelul a fost depus după expirarea termenului stabilit la art.232 alin.(1);

e) motivarea apelului nu a fost depusă sau a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art.232 alin.(2);

f) cererea de apel nu corespunde cerinţelor stabilite la art.233 alin.(1) şi (2) şi art.234 alin.(1) şi apelantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanţa de judecată.

Respectiv, potrivit principiului simetriei juridice, care implică abordarea subsumară a Codului administrativ, criteriile de admisibilitate a apelului,

reglementate conform art.236 Cod administrativ sunt aplicabile în cadrul procedurii de contestare cu recurs a încheierilor instanțelor de fond.

Completul judiciar constată că încheierea Judecătoriei Chişinău, sediul Rîşcani din 24 martie 2025, a fost comunicată reprezentantului recurentului Ivanciuc Ion, avocatului Todorov Maxim la data de 24 martie 2025.

Cererea de recurs a fost expediată în adresa instanței prin intermediul poștei terestre la 08 aprilie 2025.

Pornind de la termenii detaliați supra, Completul judiciar concluzionează despre faptul că recursul declarat de Ivanciuc Ion a fost depus în interiorul termenul legal, iar recursul depus conține motivarea temeiurilor de fapt și de drept, pe care recurentul își întemeiază pretențiile.

Totodată, la cererea de recurs înaintată, Ivanciuc Ion a prezentat dovada achitării taxei de timbru în sumă de 200 lei, în conformitate cu prevederile art. 2 al Legea taxei de stat nr. 213 din 31.07.2023.

În condițiile descrise mai sus, în temeiul reglementărilor art. 233; 236; 241 Cod administrativ, Completul specializat în materie de contencios administrativ concluzionează despre întrunirea condițiilor de admisibilitate a recursului în cauză, motiv din care acesta urmează a fi judecat în fond.

<u>Aprecierea instanţei de recurs a argumentelor părţilor şi cadrului legal aplicabil situaţiei litigioase</u>:

Verificând legalitatea actului contestat, prin prisma argumentelor invocate şi a materialelor din dosar, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Curții de Apel Centru conchide că, recursul este admisibil, dar neîntemeiat, motiv din care urmează a fi respins, din considerentele ce urmează.

Conform art. 192 alin. (1) Cod administrativ*, pentru examinarea acţiunilor în contencios administrativ la curţile de apel şi la Curtea Supremă de Justiţie se instituie complete şi/sau colegii specializate de judecători.*

Potrivit art. 194 alin. (1) Cod administrativ*, în procedura în prima instanţă, în procedura de apel şi în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătoreşti se soluţionează din oficiu probleme de fapt şi de drept.*

În acord cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, *examinînd recursul împotriva încheierii judecătoreşti, instanţa adoptă una dintre următoarele decizii:* ***respinge recursul.***

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (2) Cod administrativ, *instanţa competentă soluţionează recursul împotriva încheierilor judecătoreşti fără şedinţă de judecată. Dacă consideră necesar, instanţa competentă poate cita participanţii la proces.*

Conform art. 243 alin. (3) Cod administrativ, *decizia prin care se soluţionează recursul împotriva încheierii judecătoreşti se motivează în scris.*

Potrivit art.219 alin.(1)-(4) Cod administrativ, *instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.*

Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greşelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete şi pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării şi aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt şi de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces.

Instanța de judecată nu are dreptul să depăşească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

Instanța de judecată poate avea o discuție juridică cu participanții la proces sau poate da în scris indicații cu privire la situația de drept a cauzei examinate.

Cu referire la prezenta cauză, Colegiul reține că, prin acțiunea depusă împotriva Serviciului Fiscal de Stat, Ivanciuc Ion își exprimă dezacordul cu Decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. ***** și cu Decizia Serviciului Fiscal de Stat asupra cererii prealabile nr. *****, solicitând anularea acestora și compensarea cheltuielilor de judecată.

Concomitent cu înaintarea cererii de chemare în judecată, reclamantul a solicitat suspendarea executării Deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr. *****, până la emiterea unei soluții pe fondul cauzei.

Investită cu examinarea cererii de suspendare, instanța de fond a conchis asupra netemeiniciei cerinței în cauză.

Completul judiciar apreciază ca fiind întemeiată soluția instanței de fond or, potrivit art. 3 Cod administrativ, legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinîndu-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

În acest context, Colegiul menționează că, în corespundere cu art.214 alin.(1)-(4) Cod administrativ, suspendarea executării actului administrativ individual contestat poate fi solicitată de către reclamant instanței de judecată care examinează acțiunea de contencios administrativ. Instanța de judecată poate dispune suspendarea executării actului administrativ individual din motivele prevăzute la art.172 alin.(2). Pentru probarea faptelor, participanții, în locul prezentării probelor obișnuite, pot depune o declarație pe propria răspundere. Instanța de judecată decide cu privire la suspendarea executării actului administrativ individual printr-o încheiere susceptibilă de recurs, fără citarea participanților la proces. Dacă consideră necesar, instanța de judecată citează

părțile pentru audiere în privința temeiniciei cererii de suspendare. Prevederile art.177 alin. (2) din Codul de procedură civilă nu se aplică.

În interpretarea corectă a normei enunțate, instanța de recurs reține că, prin norma juridică statuată la art.214 Cod administrativ, legislatorul a stabilit ca garanție a asigurării legalității, suspendarea executării actului administrativ individual contestat.

Astfel, suspendarea reprezintă operația de întrerupere temporară a efectelor juridice produse de un act juridic.

Colegiul notează că, suspendarea actelor administrative, reprezintă o garanție a asigurării legalității, ce intervine însă în cazuri de excepție, în situații limită. Această măsură prezumă fie întreruperea vremelnică a producerii de efecte juridice (ceea ce înseamnă că actul era în vigoare), fie amânarea temporară a producerii de efecte juridice.

Totodată, Colegiul remarcă că, art.172 alin.(2) Cod administrativ, prevede expres motivele suspendării, și anume: a) existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil; b) existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

Subsecvent, din sensul normei enunțate rezultă că, legislatorul a stabilit că, actul administrativ poate fi suspendat doar în două condiții, care nu urmează a fi îndeplinite cumulativ, și anume: în cazul confirmării incontestabile a existenței unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil și/sau existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

În acest sens, instanța de recurs reține că, la dispunerea suspendării actului administrativ, urmează a fi constatată existența acelor temeiuri necesare a fi întrunite, invocate prin lege.

La rândul său, atât cazul bine justificat în vederea confirmării incontestabile a existenței unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil, cât și paguba a cărei iminentă producere ar fi înlăturată prin suspendarea executării actului administrativ, trebuie să fie indicate și probate în mod corespunzător, nu doar afirmate prin preluarea textelor de lege, fiind cert instituită obligația probării faptului că, existența acestor condiții nu se prezumă, urmând a fi dovedite de persoana lezată care a solicitat suspendarea executării actului administrativ.

Colegiul precizează că, prin ”caz bine justificat” se înțelege existența unei îndoieli puternice asupra prezumției de legalitate de care se bucură un act administrativ, de natură să înfrângă principiul potrivit căruia actul administrativ este executoriu din oficiu.

La aspectul ”suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ” Colegiul menționează că, instanța de judecată urmează să rețină în urma examinării sumare a legalității faptele care ar convinge instanța de judecată că actul administativ este ilegal.

Drept ”pericol eminent” se definește prejudiciul material viitor previzibil. Pericolul iminent presupune existenţa în cuprinsul actelor vizate a unor dispoziţii care, prin aducerea la îndeplinire ar produce reclamantului un prejudiciu ireparabil (greu sau imposibil de înlăturat) în ipoteza anulării actului.

Astfel, analiza prevederilor legale, statuate la art.172, 214 Cod administrativ, impune concluzia că, la depunerea cererii de suspendare a actului administrativ, reclamantului/ solicitantului îi revine obligația de a proba existența temeiurilor de suspendare: suspiciuni serioase de legalitate și/sau pericolul iminent de producere a prejudiciilor ireparabile.

La caz, Colegiul consideră justă concluzia primei instanțe, potrivit căreia, înaintând cererea de suspendare a actului administrativ, reclamantul/recurent Ivanciuc Ion, nu a îndeplinit condițiile impuse prin lege și nu a invocat careva argumente clare și bine determinate, ce ar putea fi reținute ca fiind justificate și întemeiate în vederea suspendării executării actului administrativ contestat – a Deciziei SFS nr. *****.

Totodată, instanța de recurs constată că, reclamantul/recurent, nu a argumentat în mod corespunzător cererea de suspendare a executării actului administrativ contestat, ne fiind probat faptul că, există suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea acestuia sau existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea lui în continuare, or, argumentele pe care ultimul le consideră relevante, nu constituie un motiv suficient și întemeiat pentru ca aceasta să fie dispusă, fie chiar și temporar.

Colegiul învederează că, pentru a fi posibilă suspendarea actului administrativ în baza temeiului prevăzut de art.172 alin.(2) lit. a) Cod administrativ, care se referă la suspiciunile de legalitate, reclamantul/recurent Ivanciuc Ion, urma să probeze că, pârâtul/intimat – Serviciul Fiscal de Stat, la emiterea Deciziei nr. *****, a încălcat legea și din examinarea sumară pot fi deduse suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea acesteia, chiar la etapa până la examinarea fondului cauzei, la caz însă, ne fiind stabilite careva temeiuri de suspendare a actului contestat.

Cât privește cel de-al doilea temei de suspendare, prevăzut la art.172 alin.(2) lit. b) Cod administrativ, care statuează că, un alt motiv de suspendare al actului administrativ defavorabil îl constituie pericolul iminent de producere a prejudiciilor ireparabile, instanța de recurs constată că, nici o probă din care ar rezulta iminența producerii unui prejudiciu ireparabil pentru reclamantul/recurent,

la actele cauzei nu a fost prezentată, ceea ce denotă lipsa temeiului de suspendare prevăzut de art.172 alin.(2) lit. b) Cod administrativ.

Colegiul învederează că, pentru a fi dispusă suspendarea executării unui act administrativ, persoana interesată urmează să probeze temeinicia acesteia, precum şi faptul că, suspendarea ar preveni producerea unei pagube iminente.

La caz însă, ultimul nu a justificat existența unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ contestat, conform normei art.172, 214 Cod administrativ și nu a demonstrat existenţa pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a acestuia.

Raportând normele de drept procedural incidente cazului, la circumstanțele litigiului dedus judecății, instanța de recurs, fără a se expune și a prejudicia fondul cauzei deduse judecății și fără a tranșa chestiunea legalității actului contestat, reține că, nu pot fi subsumate condiției cazului bine justificat, aprecierile recurentei referitoare la ilegalitatea actului administrativ, a cărui suspendare se cere, întrucât acceptarea unui asemenea raționament ar echivala cu o prejudecare a fondului litigiului, care privește examinarea legalității, examinare ce excedează cadrului procesual, respectiv a acțiunii în suspendare a executării actului administrativ. Or, judecarea cererii de suspendare nu presupune prejudecarea fondului litigiului, instanța având numai posibilitatea de a efectua o cercetare sumară a aparenței dreptului.

Astfel, motivele de ilegalitate a actului, invocate în susținerea cererii de suspendare, care presupun cercetarea în profunzime a fondului cauzei, nu se circumscriu condiției referitoare la existența unui caz bine justificat, deoarece în speță, acestea se referă la fondul cauzei și nu pot constitui obiect de examinare a cauzei în ordine de recurs împotriva încheierii de suspendare.

Colegiul reliefează că, actul administrativ se bucură de prezumția de legalitate, de prezumția de veridicitate și prezumția de autenticitate, actul administrativ fiind executoriu din oficiu (executio ex officio) și imediat, el fiind însuși titlu executoriu, fără a mai fi nevoie de învestirea lui cu formulă executorie, atât timp cât judecătorul nu a intervenit pentru a paraliza executarea sau pentru a-l anula.

Subsecvent, având în vedere că, examinarea cererii de suspendare nu presupune prejudecarea fondului litigiului, instanța având numai posibilitatea de a efectua cercetarea sumară a aparenței dreptului, în prezenta speță în limitele necesare examinării cererii de suspendare, instanța de fond just a concluzionat că, la caz, la această etapă nu s-au constatat obiectiv suspiciuni serioase și rezonabile privind ilegalitatea Deciziei SFS nr. *****.

Totodată, Colegiul remarcă că, instanța de fond just a concluzionat că, în prezentul litigiu, nu este suficient de convingător argumentat nici temeiul legal alternativ prevăzut de legiuitor la art.172 alin. (2) lit. b) din Codul administrativ – existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin

executarea în continuare a actului administrativ contestat, reclamantul/recurent eșuând probarea existenței pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a acestuia, poziția ultimului nefiind argumentată și nici probată suficient de obiectiv și convingător, iar simpla invocare a unui fapt evident, atât timp cât autorul cererii nu argumentează caracterul ireparabil al riscului, nu reprezintă o motivare suficientă și convingătoare pentru a suspenda actul administrativ.

În acest context, Colegiul denotă lipsa unor argumente plauzibile însoțite de un suport probatoriu pertinent , din conținutul cărora să rezulte o atare concluzie.

Prin urmare, Colegiul atestă lipsa unor motive plauzibile în vederea dispunerii suspendării actului administrativ, iar condițiile indicate la art.172 alin.(2) Cod administrativ, care ar justifica suspendarea acestuia, nu au fost îndeplinite.

Din considerentele enunțate, Colegiul concluzionează că, prima instanță a examinat cererea de suspendare sub toate aspectele și justificat a respins cererea privind suspendarea executării actului administrativ.

Având în vedere cele expuse supra, Colegiul ajunge la concluzia de a respinge recursul și a menține încheierea contestată, fără modificări.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,-

D e c i d e:

Recursul declarat de Ivanciuc Ion, ***se respinge*.**

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 24 martie 2025.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Judecătorul Ghenadie Mîra

Judecătorii Dașchevici Grigore

Angela Bostan